



Photo © Sven van Baarle

Leonard Nolens (Belgium, 1947) is a monumental figure in contemporary European poetry. His work has been translated and published in numerous languages, with monographic volumes in French, German, Italian and Polish.

Nolens made his debut almost forty years ago but his major breakthrough came in the early Nineties with *Liefdes verklaringen* (Declarations of Love, 1990), which was awarded the Jan Campert-prize and The Belgian State Prize for poetry.

In his work, Nolens brilliantly addresses a number of classic themes, as if haunted by them: parents, the questioning child, youth portraits, farewell parties, city portraits, friends, loneliness, alcohol, God, money, the dream woman, and dream book. Nolens' poems invariably distinguish themselves through their polyphonic ways of thinking and imaginary ways of acting. Each poem is a reasoning, each cycle a solid yet explosive behavioural type. Since 1989 Nolens has published four volumes of a highly singular journal, in which the relationship between poetry and identity is further fathomed. Nolens received the Constantijn Huygens Prize for his oeuvre in 1997. In 2004 appeared the fifth edition of his collected poems. In 2007 Nolens finished the cycle-in-progress *Bres* (Breach), which he had been working on for more than ten years. The book was awarded with the vsb poetry prize, the most prestigious award in the low countries for poetry which carries a stipend of 25,000 euros for the recipient. *Bres* is generally acknowledged as a landmark in contemporary Dutch poetry.

#### Selective Translations

*Acte de naissance* (French). Paris: La Différence, 1994.

*Brèche* (French). Paris, Le Castor Astral, 2004. Also translated in German in *Schreibheft*, 2004, nr. 62.

*Geburtsschein* (German). Münster: Klein Hienrich, 1997.

*Porte socchiuse* (Italian). Faenza: Mobydick, 1995.

*Slowo jert uczciwym znalazca* (Polish). Klotzko: Witryn Artystów, 1994.

English translations have appeared in *Modern Poetry in Translation* (1997) and in

*In a different light: fourteen contemporary dutch-language poets* (Poetry Wales Press, 2002).

#### Literary Prizes

Hugues C. Pernath prize (1985).

Jan Campert prize (1991).

Belgian State prize for Poetry (1992).

Constantijn Huygens Prize (1997).

vsb Poetry Prize (2008)

## Grafschrift

Ik heb een liefde die zo oud is als ikzelf.  
Zij kan niet dood zolang ik zelf geen dode ben.

Zij gaat zo graag gebukt onder mijn naam.  
Zij publiceert mijn vlees en bloed tot alles op is.

Zij leurt met heel oud nieuws van mij de wereld rond  
En blind sorteert zij regels die ik nooit verstond.

Ik heb een liefde, zij is altijd in gevaar  
En kan pas weg als ik hier zelf de weg niet ken.

De weg die wij nu gaan, wij rollen hem langzaam op  
Tot een steen. Die leggen wij straks op ons graf.

## Epitaph

I have a love who's as old as my self.  
She cannot die as long as I'm not dead.

She so likes being burdened by my name.  
She publishes my flesh and blood till it's all gone.

She hawks outdated news of me around the world  
And blindly sorts the lines I never understood.

I have a love, she's always in danger  
And can only leave when I don't know the way.

The road that we are on, we roll it slowly up  
Into a stone. We'll lay it one day on our grave.

Ik

Vandaag hebben vijf miljard mensen ik gezegd  
Met een zoen, een scheermes, een bord spaghetti, een schot.  
Het maakte mij uit. Het maakte mij vijf miljard ik.  
Wij noemen dat werkelijkheid. Het heeft geen naam.

Vannacht hebben vijf miljard mensen jij geroepen  
In brieven, op straat, in kroegen, in bedden, op bruggen.  
Het maakte mij uit. Het maakte mij vijf miljard.  
Wij noemen dat wereld. De wereld. Het heeft geen naam.

Maar ik ben het. Ik ben het hier vijf miljard keer.  
De wereld is altijd vijf miljard ik.  
De werkelijkheid is altijd vijf miljard.  
Vandaag hebben vijf miljard mensen mij gezegd

I

Today five billion people said I  
With a kiss, a razor blade, a plate of spaghetti, a shot.  
It made a difference to me. It made me five billion times I.  
We call that reality. It has no name.

Last night five billion people cried you.  
In letters, in the street, in pubs, in beds, on bridges.  
It made a difference to me. It made me five billion.  
We call that world. The world. It has no name.

But I am it. I'm it five billion times.  
The world is always five billion times I.  
Reality is always five billion.  
Today five billion people said me.

## Liefdes oevers

Afstand en afscheid nemen is de geile metafysica  
Van mannen die hun liefde heet en vochtig houden  
Op een verre plek, en zo hun dagen koken.  
Weggaan, met de deuren slaan, is pure dweperij  
Van vrouwen die hun minnaars hebben ingeslikt  
En louter godsdienst maken van hun zwellend lijf.

Ik ken die twee, ze zijn alleen, maar voor elkaar.  
Ze hebben tijd, dezelfde, maar op gronden die verschillen  
Als de oevers van dezelfde hemelsbrede stroom.  
In dat water liggen zij afgrondelijk gespiegeld  
Het verstrijken te bekijken, het bekijken te verstrijken.  
En geen mens die weet wat in die twee gevaren is.

Love's banks

Taking distance and leave is the horny metaphysics  
Of men who keep their love hot and moist  
In a far-off spot, and so cook their days.  
Leaving, slamming doors, is the pure zealotry  
Of women who have swallowed their lovers  
And make their swelling bodies into sheer religion.

I know those two, they are alone, but for each other.  
They have time, the same one, but on grounds that differ  
Like that banks of that one widespread stream.  
In that water they lie abysmally reflected  
Viewing the passing, passing the view.  
And not a soul who knows what has got into them both.

## Paranoia

Ze zeggen dat dichters hun tong in bedwang moeten houden.  
Zij, dat zijn die modejournalisten die mijn kleren kraken  
En morgen mijn ontwerpen dragen. Dat zijn die keukenmeesters  
Die souperen van mijn vlees en in mijn pannen spuwen.  
Dat zijn die onkruidverdelgers en dode dokters van de poëzie.  
Maar wie heeft de naakten gekleed, de hongerigen gespijsd?

Nee, mijn door de wol geverfde tong van jullie is ook van mij  
En wat ze doet is nu eenmaal vaak pathetisch gedacht.  
Jullie metrische colbertjes en rijmbroeken, daar pas ik voor.  
Jullie zoutloze sonnettenfoto's, nee, pardon, merci.

Ik kan het ook niet helpen, de subliemste prosodie  
Komt uit de darmen, elke ziel denkt finaal intestinaal.  
(Anders staat het met mijn Hoofdletter, hier komt ze:  
Zij is de sol sleutel van mijn dwarse notenbalken.)

Dit charmeert of epateert misschien. Het was niet zo bedoeld.  
Veel van deze regels is met haat en nijd ineengetimmerd,  
Ook met goede voornemens, mijn weg gaat naar de hel.  
Wie lijdt gaat naar de hel, aan pijn is geen verdienste.

Woorden, zaad en centen zijn gemaakt om te rollen.  
Zet ze nooit op het spaar boek van de evidente vorm.  
De innigste vorm zit in het ritme van de vent: poëzie  
Met kloten dus, zoals Pavese zei, en hij slikte zich dood.

## Paranoia

They say that poets should keep their tongue in check.  
They, they are the fashion journalists who slate my clothes  
And tomorrow wear my designs. They are the kitchen inspectors  
Who sup on my flesh and spit in my pans.  
They are the weed killers and dead doctors of poetry.  
But who has clothed the naked and fed the hungry?

No, the tongue you have stained on your slides is also mine  
And what you is actually pretty pathetic.  
Your metrical jackets and rhyming britches, count me out.  
Your salt-free sonnet snapshots, excuse me, no, merci.

I can't help it, the sublimest prosody  
Comes from the guts, ultimately every soul thinks intestinally  
(Unlike my capital letter, here she comes:  
She is the c clef of my horizontal staves.)

Perhaps this charms or startles. It wasn't meant to.  
Many of these lines are hammered together with malice and hate.  
Even with good intentions, my road leads to hell.  
If you suffer you go to hell, there's no percentage in pain.

Words, seed and cents were made to spend freely.  
Never put them in the savings book of the evident form.  
The deepest form is in the fellow's rhythm poetry  
With balls, therefore, as Pavese said, and he gulped his death.

## De dichter tegen zichzelf

Toe maar, probeer het maar, kleed mij maar uit  
Tot op het bot, ik blijf de laatste snit  
Van je pak, de uitgeslapen rechthoek  
Van je bed, je handigste vorm van hoop.

En jij, jij bent toch maar een glimp  
Van mij, ach jij, mijn kettingrokende schaduw  
Tussen twee treinen, mijn kreunende schim

Met koffers, jij, mijn hinkend spook  
Dat weg zal spoelen in de trage draaideur  
Van een afgedankt station.

Toe maar, probeer het maar, vergeet me maar,  
Mijn vriend, mijn volmondig afwezige slaaf  
Ik ben je zweep, jij bloedt mijn uren uit.  
Ik ben je werk en jij bent mijn bediende.

The poet to himself

Go on, just you try, unclothe me  
To the bone, I'll remain the final cut  
Of your suit, the rested rectangle  
Of your bed, your handiest form of hope.

And you, you're nothing but a glimpse  
Of me, oh you, my chain-smoking shadow  
Between two trains, my moaning phantom

With suitcases, you, my hobbling ghost  
Who will wash away through the slow revolving door  
Of a derelict station.

Go on, just you try, forget me,  
My friend, my frank absent slave.  
I am your whip, you bleed from my hours.  
I am your work and you are my servant.

Lectori salutem!

Ik heb je meegenomen naar dit doorgangshuis.  
De zolder gonst van stemmen als een bijenkorf.  
Haat en liefde doen er honingraten zwellen  
Van het vers dat elders wil worden gegeten.

Zo geef ik, gif en tegengif, veranderd weer  
Wat ik van jou gestolen heb, een klein heelal  
Met mijn gevang van jouw verborgenheid betaald.  
Enkel jij krijgt hier de vrijheid zwart op wit.

Dus lees me. Lees me helemaal of lees me niet.  
Ik wou dit toch, ik zou dit toch niet zo alleen.  
Ik wou toch spreken, hier, in naam van iedereen.  
Ben ik een fles in zee, een les in duisternis?

Ik was nog jong, ik droomde dat ik hier verscheen  
Als een die ginder in de heuvels loopt te zingen.  
Ik droomde dat ik schreef zoals een dode spreekt  
Met heel de pinkstertong van zijn afwezigheid.

To whom it may concern

I've brought you with me to this halfway-house.  
The loft's abuzz with voices like a hive.  
Hatred and love help swell the honeycombs  
With the poems to be consumed elsewhere.

Thus I portray, poison and antidote, transformed,  
What I've purloined from you, a little world  
Paid for with my capture of your mystery.  
Only you gain freedom here in black and white.

So read me. Read me in full or not at all.  
This was my wish, I'd not do this alone,  
I wanted to speak, here, on everyone's behalf.  
Am I a bottle at sea, a sermon in the dark?

I was still young, I dreamt that I appeared here  
Like one walking singing over yonder hills.  
I dreamt I wrote like a dead man speaks  
With all the gift of tongues his absence brings.

## Schatplichtig

Ze slaapt en dat is stil. Dan sneeuwt het in de kamers  
Van het huis waarin ik woon met mijn vriendin.  
Ze ligt er naakt en wit, een ademende steen,  
Een groot en lastig beeld waaraan ik mij moet stoten,  
Een scherp gewicht dat ik moet dragen alle dagen,  
Alle nachten dat haar slaap me uit de slaap houdt.

Ik ben met haar alleen. Alleen met haar kom ik  
De jaren afgewandeld want haar naam wijst me de weg  
En in haar blik zie ik mijn blinde tijd weerspiegeld.  
Ze ligt er naakt en wit, een ademende steen  
Waarvan ik heel mijn bot bestaan geslepen heb  
En slijp, ook als ik slaap en roepend van haar droom.

## Tributary

She sleeps and all is still. Snow falls in the rooms  
Of the house I live in with my lover.  
She lies there naked, white, a breathing stone,  
A large and tiresome statue I can't help bumping into,  
A harsh weight that I must carry every day,  
Every night that her sleep keeps me awake.

I am alone with her. Only with her do I  
Make it down the years, since her name shows me the way  
And in her eyes I see my blind time reflected.  
She lies there naked, white, a breathing stone  
On which I have whetted my whole blunt existence  
And do still, even when I sleep and call to her in dreams.

## Verklärte nacht

We zitten er naakt aan tafel. Je ogen verlichten de kamer.  
Je fosforescerende vlinderhanden verschikken de lucht  
Als je tegen me praat of slapen op het zwarte kleed.

Ik raak ze dagelijks aan. Hun levenslijn weet hoe ik heet.  
Hun doorzichtige aders verbergen de loop van mijn lot, de vlucht  
Van ons bloed dat het wit van je wangen verandert in vlekken  
verlangen.

De tuindeur waait open. Beginnende regen doorritselt de bomen,  
Besproeit het rukkende raam waarin jij zit te blinken,  
Licht waarin ik me zie, in wie ik misschien verdwijn.

Je stapelt de borden, verwijdert de kruimels en schenkt nog wat wijn.  
Ik hoor in de keuken het blauw porselein en de messen tinken,  
Ver. Mijn benen doen pijn van het niet naar je toe kunnen komen.

## Verklärte nacht

We are sitting naked at table. Your eyes light up the room.  
Luminescent, your butterfly hands stir the air as you speak  
To me, or quiet in sleep on the black cloth remain.

I touch them every day. Their lifelines know my name.  
Their transparent veins conceal the course of my fate, the beat  
Of our blood that changes the white of your cheeks to desire's mottled  
bloom.

The back door blows open. The first drops of rain rustle through  
The trees, sprinkling the wind-shaken window in which you sit glowing,  
A light which shows me myself, into whom I may fade and pass.

You pile up the plates, brush the crumbs off an fill up my glass.  
From the kitchen I hear the clink of knives and blue porcelain echoing,  
Far off. My legs are aching with not being able to go to you.

Wij waren de zwijgers na mei vijfenveertig (fragment)

I

Wij waren toen met velen zoals ik.  
Wij lagen niet dwars in de moeder.  
Wij lagen op de bovenste plank van de vader.  
Wij lagen geen mens op de maag.  
Wij lagen goed in het gat van de markt.  
Wij lagen in het verschiet.  
Wij lagen elkaar.

Wij waren zoals ik met velen toen.  
Wij waren geen vluchtige foto.  
Wij waren geen vervliegende menigte.  
Wij waren geen terloopse mens.  
Wij woonden in strakke huizen  
Van steen en centrale gedachten.  
Wij hadden ons zelf te verwachten.

Wij waren zoals toen met velen ik.  
En temperament was geen vloek.  
Persoonlijkheid was nog geen stigma.  
De seksuele geaardheid van teksten  
En goden was toe nog geen schande.  
Wij noemden elkaar bij de voornaam.  
En elke voornaam was ik.

We were the silent ones after May forty-five (fragment)

I

We were many then, people like me.  
We did not lie athwart in mother.  
We lay on father's top shelf.  
We lay on nobody's stomach.  
We lay well placed in the gap in the market.  
We lay in the distance.  
We lay back and liked each other.

We, people like me, were many then.  
We were not a fleeting photo.  
We were not a dissolving crowd.  
We were not casual beings.  
We lived in austere houses  
Of stone, central cogitation.  
We were our own expectation.

We were, many of us, like then, me,  
And temperament was no curse.  
Personality not yet a stigma.  
The sexual nature of texts  
And gods was still not a scandal.  
We were on first-name terms  
And every first name was me.

P O E M S

Grafschrift	2
Epitaph	3
Ik	4
I	5
Liefdes oevers	6
Love's banks	7
Paranoia	8
Paranoia	9
De dichter tegen zichzelf	10
The poet to himself	11
Lectori salutem!	12
To whom it may concern	13
Schatplichtig	14
Tributary	15
Verklarte nacht	16
Verklarte nacht	17
Wij waren de zwijgers na mei vijfenveertig (fragment)	18
We were the silent ones after May forty-five (fragment)	19

The poems were translated from the Dutch by Paul Vincent.